

Україна

приватний нотаріус

КРИВОШИЯ НІНА АНАТОЛІЇВНА

Київський міський нотаріальний округ

вул. Будівельників, буд. 1, офіс 100, м. Київ, 02105

моб. тел. + 38 067 450 07 64, **e-mail:** ninakrivoshiya@gmail.com

03.07.2025 № 12/01-16
на № ____________ від ____

Нотаріальна палата України
Комісія з питань професійної етики нотаріусів

01001 м. Київ, вул. Хрещатик, 6, офіс 5а
електронна адреса: office@npu.ua

02 квітня 2025 року приватний нотаріус Київського міського нотаріального округу Кирилюк Дмитро Володимирович подав на мене скаргу до Комісії з питань професійної етики нотаріусів Нотаріальної палати України.

05 травня 2025 року мною, приватним нотаріусом Київського міського нотаріального округу Кривошиєю Ніною Анатоліївною, до Комісії із питань професійної етики нотаріусів Нотаріальної палати України були надіслані письмові пояснення на скаргу приватного нотаріуса Київського міського нотаріального округу Кирилюка Дмитра Володимировича, у яких я дала всебічно обгрунтовану і вичерпну письмову відповідь на кожен пункт його скарги.

28 червня 2025 року Комісія із питань професійної етики нотаріусів Нотаріальної палати України свої листом за підписом голови комісії Спірідович А.М. запросила мене на своє засідання і **знову запропонувала мені надіслати свої пояснення, додаткові матеріали та будь-яку інформацію, яка є суттєвою і, на мою думку, може вплинути на результати розгляду скарги** приватного нотаріуса Кирилюка Дмитра Володимировича. У зв'язку з цим я ЗМУШЕНА остаточно розставити усі крапки над «і».

А для цього необхідно почати з самої комісії із питань професійної етики нотаріусів Нотаріальної палати України. На жаль, починаючи із 2018 року вона пішла по тому шляху, по якому у свій час пішла Громадська рада доброчесності, створена ще у 2016 році. Як відомо, Громадська рада доброчесності – це громадська організація, створена при Вищій кваліфікаційній комісії суддів України для того, щоб давати оцінку дотримання суддями правил професійної етики.

Аналогія з Громадською радою доброчесності буде в даному випадку цілком доречною і умісною через те, що нотаріусам, як відомо, делеговані функції суддів (тобто нотаріуси здійснюють судочинство у безспірному порядку). У чому була, є і залишається основна проблема Громадської ради доброчесності? Ця проблема полягає у тому, що починаючи з часу свого створення Громадська рада доброчесності робила все для того, щоб її висновки **не скасовувалися** у судовому порядку. Для цього Громадська рада доброчесності публікувала лише такі висновки, які характеризувалися двома наступними ознаками:

по-перше, ці висновки **не мають** жодного юридичного значення (і саме тому вони *не можуть бути скасовані* у судовому порядку з тих підстав, що вони можуть спричинити несприятливі юридичні наслідки для подальшої суддівської кар'єри);

по-друге, ці висновки **не мають** жодного морально-етичного значення (і саме тому вони *не можуть бути скасовані* у судовому порядку з тих підстав, що вони наносять судді моральну шкоду).

Засідання Громадської ради доброчесності транслюються по телебаченню на всю Україну, тому уся Україна бачить, до чого призводить така позиція Громадської ради доброчесності. А саме, коли судді приходять на засідання Громадської ради доброчесності, то уся Україна бачить, що під час цих засідань члени Громадської ради доброчесності не заглиблюються у суть проблеми, тобто не досліджують морально-етичні питання, а обмежуються лише **провокаційними** випадами проти суддів, що з боку суддів викликає численні нарікання. Уся Україна бачить, що на засіданнях Громадської ради доброчесності дискусії її членів із суддями характеризуються не стільки прагненням до етичної істини, **скільки до перемоги** у суперечці будь-якими способами.

Проблема полягає у тому, що комісія із питань професійної етики **нотаріусів** Нотаріальної палати України, починаючи із 2018 року, запозичила у Громадської ради доброчесності її практику. Доказом цього є подання Нотаріальною палатою України 19 березня 2018 року своєї апеляційної скарги на рішення Окружного адміністративного суду міста Києва у справі за адміністративним позовом приватного нотаріуса до Нотаріальної палати України та до Комісії з питань професійної етики нотаріусів Нотаріальної палати України про визнання **протиправним** та скасування рішення Комісії з питань професійної етики нотаріусів Нотаріальної палати України про порушення цим нотаріусом правил професійної етики нотаріусів. В обґрунтування вимог апеляційної скарги Нотаріальна палата України посилалася саме на те, що рішення комісії з питань професійної етики нотаріусів Нотаріальної палати України (дослівно) ***«не спричиняє** виникнення наслідків для особи, щодо якої воно винесене».*

Зрештою апеляційна скарга Нотаріальної палати України була задоволена у судовому порядку, тобто суд погодився з такою позицією Нотаріальної палати України. А саме, у Постанові Київського апеляційного адміністративного суду у справі № 826/7967/17 від 06 червня 2018 року (Електронний ресурс // Режим доступу: https://reyestr.court.gov.ua/Review/74636899) було встановлено, що:

по-перше, рішення комісії із питань професійної етики нотаріусів Нотаріальної палати України **не мають** жодного *юридичного* значення (і саме тому вони не можуть бути скасовані у судовому порядку з тих підстав, що вони можуть спричинити несприятливі юридичні наслідки для подальшої нотаріальної кар'єри);

по-друге, рішення комісії із питань професійної етики нотаріусів Нотаріальної палати України **не мають жодного *морально-етичного* значення** (і саме тому вони не можуть бути скасовані у судовому порядку з тих підстав, що вони наносять нотаріусу моральну шкоду).

Отже, засідання комісії із питань професійної етики нотаріусів Нотаріальної палати України з цього часу стали повним аналогом засідань Громадської ради доброчесності. А саме, члени Комісії із питань професійної етики нотаріусів з цього часу не заглиблюються у суть проблеми, тобто не досліджують морально-етичні питання, а обмежуються лише **провокаційними** випадами проти нотаріусів, тобто Комісія із питань професійної етики нотаріусів з тих часів не розглядає справи у площині моралі, а розглядає справи у площині **софістики**.

Згідно частини 4 статті 16 Закону України «Про нотаріат», *«до повноважень Нотаріальної палати України належить* ***контрол****ь за дотриманням нотаріусами Правил професійної етики».* На жаль, у законодавстві немає визначення понять «контроль» і «нагляд», тому у правовій доктрині існують дві взаємопротилежні точки зору щодо співвідношення між поняттями «контроль» і «нагляд».

Правова доктрина виходить з того, що як контроль, так і нагляд є формами перевірки для встановлення відповідності чого-небудь певним вимогам. Проте перевірки бувають різними: одні перевірки є суто зовнішніми перевірками (формальними перевірками), а інші перевірки є безпосередніми перевірками (фактичними перевірками). Формальні перевірки відбуваються без заглиблення у суть проблеми, а перед фактичними перевірками стоїть завдання вникнути у суть проблеми.

У зв'язку з цим у правовій доктрині існують дві теорії. Згідно однієї теорії, контроль – це суто зовнішня перевірка, а нагляд – це безпосередня фактична перевірка. Згідно іншої теорії, навпаки, контроль – це **безпосередня** фактична перевірка, а нагляд – це суто зовнішня перевірка. Єдиної точки зору у правовій доктрині немає. Згідно п. 2 Правил професійної етики нотаріусів України, затверджених Наказом Міністерства юстиції України № 2039/5 від 07.06.2021 року, *«професійна етика нотаріусів України ґрунтується на принципі* ***безпосередності»***, тобто контроль повинен розумітися як **безпосередня** фактична перевірка.

Проте у зв'язку з тим, що Нотаріальна палата України зайняла щодо перевірок правову позицію, зафіксовану у Постанові Київського апеляційного адміністративного суду у справі № 826/7967/17 від 06 червня 2018 року, **контроль** Комісією з питань професійної етики нотаріусів розуміється як суто зовнішня перевірка. Звідси виходить, що **у суто зовнішньому плані** Комісія з питань професійної етики нотаріусів і здійснює свій контроль відповідно до пункту 2.1. Положення про комісію з питань професійної етики нотаріусів нотаріальної палати України (із змінами та доповненнями, затвердженими Радою Нотаріальної палати України 02 квітня 2021 року), згідно якого *«в межах своїх повноважень Комісія* ***контролює*** *дотримання нотаріусами Правил професійної етики нотаріусів України та, при* ***виявленні порушень****, вживає заходів по їх усуненню»*.

Отже, комісія з питань професійної етики нотаріусів Нотаріальної палати України **сама порушує** принцип безпосередньості, на якому ґрунтується професійна етика нотаріусів України, оскільки комісія з питань професійної етики нотаріусів під час перевірок діє суто формально без заглиблення у суть проблеми. При цьому, діючи суто формально, без заглиблення у суть проблеми, комісія умудряється виявляти порушення, оскільки виявлення порушень під час здійснення контролю прямо передбачене пунктом 2.1. Положення про комісію з питань професійної етики нотаріусів нотаріальної палати України, відповідно до якого, ця комісія *«при* ***виявленні порушень****, вживає заходів по їх усуненню»*. Яким же чином за таких обставин, без заглиблення у суть проблеми, комісія з питань професійної етики нотаріусів може виявити порушення? І не просто виявити порушення, але й вжити заходів по їх усуненню без заглиблення у суть проблеми? Таке виявлення порушень можливе лише у тому випадку, якщо комісією обрано специфічну методику перевірок, а саме – **провокаційну методику.**

Проаналізуємо, що собою являє провокаційна методика з точки зору етики. З точки зору етики **провокаційна** методика – це методика **софістики.** А саме, софістика характеризується не стільки прагненням до етичної **істини**, скільки прагненням до **перемоги у суперечці будь-якими способами.** А оскільки софістична методика за самою своєю природою є **провокаційною**, то під час цих суперечок дозволяється вдаватися до маніпуляцій та підміни понять. Софістика починається там, де виникає навмисне використання хибних міркувань, які із провокаційною метою видаються за логічні, з метою маніпулювання в ході перевірок як особою нотаріуса, так і громадською думкою. Отже, етична софістика – це використання софізмів (хитрих, логічно помилкових міркувань) для маніпулювання етичними питаннями. Вона не є справжньою етикою, а скоріше використовує її термінологію та аргументи для досягнення неетичних цілей.

05 травня 2025 року мною, приватним нотаріусом Київського міського нотаріального округу Кривошиєю Ніною Анатоліївною, до Комісії із питань професійної етики нотаріусів Нотаріальної палати України були надіслані письмові пояснення на скаргу приватного нотаріуса Київського міського нотаріального округу Кирилюка Дмитра Володимировича, у яких я дала всебічно обгрунтовану і вичерпну письмову відповідь на кожен пункт його скарги.

Згідно пункту 3 Правил професійної етики нотаріусів України, затверджених Наказом Міністерства юстиції України № 2039/5 від 07.06.2021 року, *«нотаріус повинен діяти гідно і* ***утримуватися від використання методів*** *або прийняття поглядів, які можуть негативно вплинути на репутацію професії чи здатність нотаріуса обслуговувати суспільні інтереси».*

Отже, оскільки використання **провокаційних методик** під час рогляду скарги Дмитра Кирилюка може негативно вплинути на репутацію нотаріальної професії **в цілому**, прошу Вас розглядати справу по суті, а не задавати мені **провокаційні** запитання. На всі питання міститься вичерпна відповідь у моїх письмових поясненнях на скаргу Дмитра Кирилюка. Якщо Ви хочете з'ясувати суть справи, прошу ставити мені лише питання, які стосуються суті справи.

А суті справи стосується лише те, що Дмитро Кирилюк написав на мене скаргу як на медійну персону. Отже, саме з цього слід і виходити, тобто саме з цього й слід розрізняти **суть** справи і **провокаційні** питання, які не стосуються суті справи. Суть справи – це те, чи забезпечила я всебічну, а не однобоку подачу інформації. Провокаційні питання – це все те, що стосується **оцінки** поданої мною інформації і оцінки інформації, яка поступала із медійних каналів, за допомогою яких мною як медійною персоною була забезпечена подача інформації. А також провокаційні питання – це все те, що стосується **оцінки** інформації, у якій міститься альтернативна точка зору, оскільки мною на своїй сторінці на фейсбуці була забезпечена подача альтернативної точки зору, протилежної до тієї, що містилася у поданій мною інформації. З цього приводу необхідно підкреслити, що я повною мірою забезпечила подачу альтернативної інформації, оскільки на своїй сторінці на фейсбуці я забезпечила повну можливість висловити свою протилежну точку зору усім бажаючим прямо під розміщеними мною публікаціями.

Отже, все, що стосується **оцінки** поданої як особисто мною, так і іншими особами на моїй сторінці інформації (у тому числі й протилежної інформації) – **не стосується суті справи** і є **провокаційними** питаннями. Таким чином, усе те, що не стосується питання всебічності і різносторонності подання мною інформації, не відноситься до суті справи. Що ж стосується самого по собі **процесу** подання мною інформації на своїй сторінці на фейсбуці, то я подавала інформацію із публікацій інших медіа, а саме, я лише їх дослівно переписувала. Таким чином, все те, що не стосується дослівного мною переписування публікацій інших медійних персон, не має ніякого відношення до розгляду скарги Дмитра Кирилюка. Тобто усі запитання як з боку членів Комісії, так і з боку Дмитра Кирилюка, які стосуються **оцінки** моїх публікацій, - це запитання, які не стосується суті справи, а раз вони суті справи не стосуються, то вони мають провокаційний характер. **Стосуються** суті справи лише ті запитання, які мають відношення до того, чи подала я інформацію всебічно, тобто чи забезпечила я присутність під моїми публікаціями іншої точки зору. Звідси під час розгляду скарги Дмитра Кирилюка я буду **знімати** усі запитання, які не стосуються суті справи. **Оцінювати** написане мною як медійною персоною та іншими медійними персонами, які дотримувалися протилежної точки зору, під моїми публікаціями, я не буду, тому що це не торкається суті справи. Питання оцінки написаного як у моїй публікаціях, та і під моїми публікаціями, не має жодного відношення до справи і ці питання є провокаційними питаннями. Завдання медіа – це не оцінювати інформацію, а лише її подавати.

Усі ці питання прохання задавати Дмитру Кирилюку («чому він як медійна персона сам у своїй скарзі **оцінює** подану мною інформацію»?), а не мені, оскільки завдання кожної медійної персони (у тому числі Дмитра Кирилюка) – це не оцінювати інформацію, а лише її подавати і забезпечувати подачу альтернативної інформації під поданою інформацією. Дмитро Кирилюк написав на мене скаргу як на медійну персону, тому дотримання мною правил **нотаріальної етики** слід розглядати **через призму** дотримання мною правил **медійної етики.** Отже, скаргу Дмитра Кирилюка слід розглядати саме за правилами **медійної етики.**

З точки зору медійної етики уся подана інформація буває двох видів: оригінальна інформація та інформація, яка є перепублікацією оригінальної інформації. У разі, якщо має місце перепублікація оригінальної інформації, то в етичному плані за усю подану інформацію відповідають саме ті медійні персони, які подають оригінальну інформацію, а не ті медійні персони, які її передруковують, тобто не я. Таким чином, є поняття медійної етики та медійного права. З точки зору медійної етики за наклеп відповідає лише та медійна персона, яка подала первинну інформацію, а не та медійна персона, яка цю інформацію дослівно передрукувала. *Отже, у цьому плані медійну етику я не порушила.* Крім того, я також не порушила медійну етику і в іншому плані. А саме, після того, як мною на своїй сторінці у фейсбуці була подана інформація, передрукована із публікацій інших медійних персон, я дала можливість у себе на сторінці на фейсбуці висловитися усім бажаючим, тому з точки зору медійної етики не можна сказати, що я подала інформацію односторонньо і однобоко, таким чином, не слід вести мову про те, що я порушила медійну етику тому, що я не забезпечила подання альтернативної, тобто протилежної, точки зору і цим самим викривила процес подачі інформації.

Отже, **я не буду оцінювати** той факт, що подана мною як медійною персоною інформація, в принципі, може бути подана також і з прямо протилежної точки зору, тобто із тієї точки зору, яку захищає Дмитро Кирилюк, тому що оцінювати цей факт – це означає оцінювати подану інформацію. Завдання медійної персони в етичному плані – це не оцінювати інформацію, а лише забезпечити подачу інформації і забезпечити присутність альтернативної точки зору під поданою інформацією, а не одночасно подавати інформацію із двох прямо протилежних точок зору, тому що це є абсолютно неможливим і навіть абсурдним. Отже, з точки зору медійної етики **оцінювати** інформацію – це вдаватися до провокаційних запитань, які уводять в сторону від суті питання, а суть питання – це те, чи **придушувала** я право на критику і право на протилежну точку зору, чи ні. Право на критику і право на протилежну точку зору я не придушувала.

Отже, у разі, якщо під час розгляду скарги Дмитра Кирилюка будуть виникати питання, які стосуються **оцінки** поданої мною інформації, прошу **знімати** ці провокаційні питання. Якщо з точки зору медійної етики Дмитро Кирилюк захоче щось оцінювати, то нехай він оцінює під час розгляду своєї скарги тільки те, що було написане лише особисто ним самим на своїй сторінці на фейсбуці, оскільки він сам створював у себе на сторінці первинну інформацію, і сам її й подавав, а я як медійна персона у своїх публікаціях лише її перепубліковувала, тому нехай тепер Дмитро Кирилюк сам і оцінює створену ним самим інформацію, тому що, незалежно від того, подобається це комусь, чи ні, але я лише подавала на своїй сторінці на фейсбуці інформацію, створену іншими медійними персонами, тобто я подавала лише **вторинну** інформацію, яка з точки зору медійної етики оцінюванню ніким не підлягає.

З іншого боку, слід також врахувати той факт, що я на своїй сторінці на фейсбуці забезпечила подання альтернативної інформації, яка також з точки зору медійної етики оцінюванню ніким не підлягає.

А саме, оскільки ця альтернативна інформація у свою чергу є також **первинною** інформацією, то оцінювати цю альтернативну інформацію як первинну інформацію має той, хто її створював та подавав на моїй сторінці на фейсбуці, тобто приватний нотаріус Микола Журавель, оскільки саме приватний нотаріус Микола Журавель і є тією медійною персоною, котра створювала у мене на сторінці на фейсбуці первинну інформацію, що представляла собою альтернативну точку зору.

Отже, **не стосуються** суті справи будь-які інші питання, окрім одного єдиного питання – це питання про те, яким саме був порядок подачі мною інформації, тобто до суті справи відноситься лише одне єдине питання – у який саме спосіб я подавала інформацію інших медійних персон (журналістів). А саме, у своїй скарзі Дмитро Кирилюк піднімав питання про те, у який спосіб я подавала інформацію інших медійних персон (журналістів). Як відомо, існують два способи подачі інформації: **дослівне цитування** інформації і **оцінка** поданої інформації.

У своїй скарзі Дмитро Кирилюк пред'являв до мене претензії, між іншим, через те, що я дослівно процитувала на своїй сторінці на фейсбуці допис, розміщений у телеграм-каналі Ігоря Мосійчука. А саме, у своїй скарзі на мій допис Дмитро Кирилюк зазначав (дослівно): *«У дописі міститься цитати з дуже «поважного та інформативного» телеграм-каналу Ігоря Мосійчука. Нагадаю, що з початком російського вторгнення в Україну (з 2022 року) Ігор Мосійчук виїхав за межі України. А 28 березня 2024 року Центр протидії дезінформації спільно з Кібердепартаментом СБУ включив канал Мосійчука у список шкідливих і таких, що поширюють ворожу дезінформацію».*

У своїх поясненнях до Комісії з питань професійної етики нотаріусів від 05.05.2025 року я довела, що з точки зору медійної етики не було заборонене дослівне цитування дописів Ігоря Мосійчука, розміщених ним у своєму телеграм каналі, оскільки телеграм-канал Ігоря Мосійчука не було включено Центром протидії дезінформації до списку шкідливих і таких, що поширюють ворожу дезінформацію станом на час розміщення мною 17 березня 2025 року у себе на сторінці у соціальній мережі фейсбук цитат із цих дописів Ігоря Мосійчука. І при цьому дослівне цитування дописів, розміщених на телеграм-каналі Ігоря Мосійчука, з точки зору медійної етики як не було заборонене раніше, **так і не є забороненим на сьогодення**, незважаючи на те, що 25 травня 2025 року до Ігоря Мосійчука були застосовані санкції у вигляді заборони поширення його медіа в Україні, тому що з точки зору медійної етики ця заборона не стосується дослівного цитування його публікацій.

По-перше, на момент цитування мною його допису Ігор Мосійчук не був під санкціями, а **закон зворотньої сили немає**, а по-друге, з точки зору медійної етики не лише я, Кривошия Н.А., але й будь-які інші медійні персони **звільняються** від моральної відповідальності за цитування будь-яких дописів, які розміщені навіть у заборонених медіа, якщо ці цитування є дослівними. А саме, через те, що я, Кривошия Н.А., лише дослівно цитувала допис Ігоря Мосійчука і **не давала цьому допису Ігоря Мосійчука будь-якої ОЦІНКИ**, тому я вважаю, що комісія з питань професійної етики нотаріусів Нотаріальної палати України також **не має жодного морального права** ОЦІНЮВАТИ цей мій допис, у якому містилися вказані вище дослівні цитати. Звідси будь-які питання, які стосуються **оцінки** цього мого допису, мають бути **зняті** з розгляду на засіданні комісії з питань професійної етики нотаріусів, а всі питання щодо інформації, що міститься у процитованому мною дописі Ігоря Мосійчука, прошу комісію пред'являли до першоджерела. А головне – це те, що при цьому слід також враховувати той факт, що Ігор Мосійчук не був першоджерелом інформації, розміщеної ним на своєму телеграм-каналі. Першоджерелом цієї інформації був сайт «Обозреватель», який знаходиться у власності відомого українського підприємця Михайла Бродського.

Таким чином, усі питання щодо оцінки поданої мною інформації також не слід пред'являли і до Ігоря Мосійчука.

Тепер нарешті давайте розставимо усі крапки над «і» також і у питанні застосування санкцій до Ігоря Мосійчука. Додаток до рішення Ради національної безпеки і оборони України від 25 травня 2025 року, введеного у дію Указом Президента України № 345/2025 від 25 травня 2025 року, містить **список** «Фізичні особи, до яких застосовуються персональні спеціальні економічні та інші обмежувальні заходи (санкції)»: https://www.president.gov.ua/documents/3452025-55053 У підпункті 7 пункту 5 цього Додатку зазначається, що застосовується такий вид обмежувального заходу (відповідно до Закону України "Про санкції") як **заборона поширення** медіа на території України до Мосійчука Ігоря Володимировича, 05.05.1972 р.н.

Згідно пункту 6^{-1} частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції» (яка має назву «Види санкцій»), видом санкцій згідно з цим Законом є заборона поширення медіа на території України. При цьому норма пункту 6^{-1} частини 1 статті 4 була включена до Закону України «Про санкції» на підставі норми пункту 47 частини 33 розділу X (який має назву «Прикінцеві та перехідні положення») Закону України «Про медіа». Отже, Закон України «Про медіа» має **вищу** юридичну силу, аніж Закон України «Про санкції», в частині, яка стосується правового регулювання заборони поширення медіа на території України, оскільки саме Законом України «Про медіа» були внесені зміни до Закону України «Про санкції», а не навпаки.

Отже, саме Закон України «Про медіа» за самою своєю природою визначає, яка саме інформація у медіа є забороненою до поширення на території України, а яка не є забороненою, а також, які саме є виключення із цієї заборони і у який саме спосіб відбувається обмеження щодо змісту інформації у медіа у разі, якщо ця інформація є забороненою до поширення.

Спочатку розберемося з тим, у який саме спосіб відбувається обмеження щодо змісту інформації у медіа у разі, якщо ця інформація є забороненою до поширення. Згідно пункту 3 частини 1 статті 119 Закону України «Про медіа» (яка має назву «Обмеження щодо змісту інформації у медіа»), *«суб'єктам у сфері онлайн-медіа забороняється поширювати програми та матеріали (крім інформаційних та інформаційно-аналітичних програм), одним із учасників яких є особа, внесена до Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці».* Нормою ч. 1 ст. 126 Закону України «Про медіа» передбачено, що Перелік осіб, які створюють загрозу національній безпеці, складає центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв – це Міністерство культури та стратегічних комунікацій України. Перелік осіб, які створюють загрозу національній безпеці, розміщений на сайті Міністерства культури та стратегічних комунікацій України за посиланням: https://mcsc.gov.ua/informatsiyna-polityka-ta-bezpeka/perelik-osib-iaki-stvoriuiut-zahrozu-natsbezpetsi/

Але у Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці, **немає** Мосійчука Ігоря Володимировича. Згідно ч. 1 ст. 126 Закону України «Про медіа», Міністерство культури та стратегічних комунікацій України складає Перелік осіб, які створюють загрозу національній безпеці, на підставі звернень лише трьох органів державної влади:

1) Ради національної безпеки і оборони України;
2) Служби безпеки України;
3) Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення.

Але до сих пір жодного подання Ради національної безпеки і оборони України, яка своїм рішенням наклала санкції на Ігоря Мосійчука, про включення його до цього переліку **не було** або ж таке подання не було задоволене Міністерством культури та стратегічних комунікацій України. А саме, Рішення Ради національної безпеки і оборони України про застосування санкцій до Ігоря Мосійчука було прийняте 25 травня 2025 року, але санкції до нього Міністерством культури та стратегічних комунікацій України **до сих пір застосовані не були**.

З часу прийняття рішення Радою національної безпеки і оборони України про застосування санкцій до Ігоря Мосійчука пройшло вже півтора місяця. При цьому не можна вести мову про те, що протягом цих півтора місяців Міністерство культури та стратегічних комунікацій України не проявляло оперативність у застосуванні санкцій. Навпаки вказане міністерство тримає все під своїм контролем, діє швидко і оперативно, тобто знає, що робить. Доказом цього є наступний факт. 16 червня 2025 року, тобто через три тижні після прийняття рішення Ради національної безпеки та оборони України про застосування санкцій до Ігоря Мосійчука, Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення здійснила подання до Міністерства культури та стратегічних комунікацій України про включення до Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці, Мусагалієва Азамата Тахіровича, 28 жовтня 1984 р.н. Через чотири дня після надходження цього подання, тобто 20 червня 2025 року, Міністерство культури та стратегічних комунікацій України включило Мусагалієва Азамата Тахіровича, 28 жовтня 1984 р.н., до Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці, що чітко видно із тексту подання Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення від 16 червня 2025 року, яке розмішене на офіційній сторінці Міністерства культури та стратегічних комунікацій України за посиланям: https://mcsc.gov.ua/wp-content/uploads/2025/06/507-2025.pdf

Про Мусагалієва Азамата Тахіровича, 28 жовтня 1984 р.н., у вказаному поданні міститься наступна інформація: *«Мусагалієв Азамат Тахірович, **громадянин російської федерації**, 28 жовтня 1984 р.н., актор, гуморист, телеведучий, який неодноразово демонстрував підтримку В. Путіна, брав участь у його передвиборчих кампаніях та публічних заходах, що свідчить про його лояльність до діючого російського режиму»*.

Про Ігоря Мосійчука у додатку до рішення Ради національної безпеки і оборони України від 25 травня 2025 про застосування до нього санкцій міститься наступна інформація (дослівно): *«Мосійчук Ігор Володимировича (Mosiichuk Ihor), 05.05.1972 р.н., **громадянство – Україна**, унікальний номер запису в Єдиному державному демографічному реєстрі – 1972050500496, відомості згідно з Державним реєстром фізичних осіб – платників податків України: реєстраційний номер облікової картки платника податків – 2642325315»*.

Отже, Міністерство культури та стратегічних комунікацій України прийшло до висновку про те, що за своїм правовим статусом Мосійчук Ігор Володимирович, **громадянин України**, 05.05.1972 р.н., **не є** подібним до Мусагалієва Азамата Тахіровича, **громадянина російської федерації**, 28 жовтня 1984 р.н.

У чому ж полягає велика різниця між Мосійчуком Ігорем Володимировичем, **громадянином України**, 05.05.1972 р.н., і Мусагалієвим Азаматом Тахіровичем, **громадянином російської федерації**, 28 жовтня 1984 р.н.? Відповідь на це питання міститься у Законі України «Про медіа». Згідно п. 5 ч. 2 ст. 126 Закону України «Про медіа» (яка має назву «Перелік осіб, які створюють загрозу національній безпеці»), *«до Переліку **ВКЛЮЧАЮТЬСЯ** фізичні особи **(крім осіб, які мають виключно українське громадянство)**, які є особами, щодо яких запроваджені персональні спеціальні економічні чи інші обмежувальні заходи, передбачені Законом України "Про санкції"»*.

Таким чином, до Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці України, ЗАБОРОНЕНО включати осіб, які мають виключно українське громадянство, а у Додатку до рішення Ради національної безпеки і оборони України від 25 травня 2025 року чітко зазначено про те, що Мосійчук Ігор Володимирович має виключно українське громадянство. При цьому осіб, які мають виключно українське громадянство, ЗАБОРОНЕНО включати до Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці України, саме тому, що згідно ч. 2 ст. 1 Закону України «Про санкції», застосування санкцій до осіб, які мають виключно українське громадянство, **не передбачене взагалі**. А саме, відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про санкції» *«санкції можуть застосовуватися з боку України по відношенню до:*
- іноземної держави,
- іноземної юридичної особи,
- юридичної особи, яка знаходиться під контролем іноземної юридичної особи чи фізичної особи-нерезидента,
- іноземців,
- осіб без громадянства».

Яким чином слід оцінити факт накладення санкцій на Ігоря Мосійчука з точки зору нотаріальної етики? З точки зору нотаріальної етики слід констатувати той факт, що накладення на нього санкцій мало місце під впливом політичної кон'юнктури. Політична кон'юнктура – це сукупність політичних умов, соціальної обстановки та обставин, що склалися на певний момент і **впливають** на політичні відносини та процеси.

Таким чином, подаючи на мене скаргу з приводу перепублікації мною на своїй сторінці на фейсбуці допису з телеграм-каналу Ігоря Мосійчука, **Дмитро Кирилюк чинить на мене тиск, використовуючи політичну кон'юнктуру.** Згідно пунктів 1-3 розділу V (який має назву «Незалежність та неупередженість») Правил професійної етики нотаріусів України, затверджених Наказом Міністерства юстиції України від 07.06.2021 року № 2039/5 *«незалежність нотаріуса під час здійснення професійної діяльності передбачає його свободу від будь-якого* ***стороннього впливу чи тиску****, неправомірного* ***втручання*** *у його діяльність. Нотаріус зобов'язаний* ***протистояти тиску****, бути принциповим у виконанні своїх професійних обов'язків та відстоюванні професійних прав. Нотаріус зобов'язаний не допускати у своїй професійній діяльності компромісів, які негативно можуть вплинути на його професійний імідж».*

Таким чином я, приватний нотаріус Кривошия Н.А., зазначаю з цього приводу наступне. Нотаріальна етика не дозволяє мені допускати у своїй діяльності компроміси із політичною кон'юнктурою і піддаватися політичному тиску. У зв'язку з цим чинне законодавство України дозволяє мені як медійній персоні бути **звільненою** від **морально-етичної відповідальності** за поширення інформації, яка є забороненою до поширення. Згідно пункту 1 частини 1 статті 117 Закону України «Про медіа» (яка має назву **«Звільнення від відповідальності»),** *«суб'єкти у сфері медіа та їх працівники* ***не несуть*** *відповідальності за поширення інформації,* ***забороненої*** *цим Законом, а також інформації, що не відповідає дійсності, порушує права і законні інтереси особи, якщо ця інформація є* ***дослівним або у переказі без спотворення суті відтворенням матеріалів, опублікованих іншим зареєстрованим медіа, або точним за змістом відтворенням оригінальних матеріалів іноземного медіа з посиланням на них».***

Як було вже вище мною зазначено, я лише дослівно цитувала інформацію, поширену іноземним медіа, тобто Ігорем Мосійчуком. А саме, громадяни України Мосійчук Ігор Володимирович раніше був зареєстрований на Україні як медіа, але через те, що на даний час він постійно проживає за кордоном в іноземній державі, то у зв'язку з цим Ігор Мосійчук на Україні має статус **нерезидента,** оскільки він платить свої податки за кордоном.

Отже, у розумінні Закону України «Про медіа» Мосійчук Ігор Володимирович – це **іноземна медіа**, при цьому іноземні закони не вимагають обов'язкової реєстрації медіа у іноземних державах. У зв'язку з цим слід зазначити, що норма п. 1 ч. 1 ст. 117 Закону України «Про медіа» **не вимагає**, щоб цитована мною іноземна медіа була саме зареєстрованою медією, тобто Ігор Мосійчук вправі бути як зареєстрованою, так і незареєстрованою іноземною медіа.

Крім того, на підставі пункту 4 частини 1 статті 117 Закону України «Про медіа» (яка має назву **«Звільнення від відповідальності»)**, *«суб'єкти у сфері медіа та їх працівники* ***не несуть*** *відповідальності за поширення інформації,* ***забороненої*** *цим Законом, а також інформації, що не відповідає дійсності, порушує права і законні інтереси особи, якщо ця інформація є* ***дослівним*** *відтворенням публічних виступів чи повідомлень* ***народних депутатів України, кандидатів на виборні посади».*** Отже, я, Кривошия Н.А., як медійна персона **не несу відповідальності** за поширення інформації, яка є забороненою до поширення, також через те, що Мосійчук Ігор Володимирович – це колишній народний депутат України і зараз він є кандидатом на виборні посади, оскільки у нього є своя партія, яка збирається брати участь у виборах. Згідно чинного законодавства України звання народного депутата із зазначенням порядкового номера скликання Верховної Ради України зберігається за ним довічно.

Зрештою на підставі частини 4 статті 117 Закону України «Про медіа» (яка має назву **«Звільнення від відповідальності»**), *«суб'єкти у сфері* ***онлайн-медіа звільняються*** *від відповідальності за поширення недостовірної інформації, а також інформації, заборона поширення якої передбачена статтями 36, 42 та 119 цього Закону, якщо така інформація була поширена користувачами у* ***розділах для коментування чи розміщення користувацьких публікацій на веб-сайті чи веб-сторінці такого медіа****, за умови що суб'єкт у сфері* ***онлайн-медіа*** *обмежив доступ до такої інформації впродовж трьох робочих днів з моменту отримання відповідної* ***скарги*** *чи* ***припису*** *Національної ради».*

По-перше, жодного припису Національної ради я не отримувала. По-друге, порядок подання скарг врегульований у п. 3 ч. 1 ст. 49 Закону України «Про медіа». Згідно цього порядку подання скарг Дмитро Кирилюк має звертатися зі скаргою безпосередньо до мене як до суб'єкта у сфері медіа, а аж ніяк не до комісії з питань професійної етики нотаріусів України. А саме, у розумінні статті 49 Закону України «Про медіа» Дмитро Кирилюк є користувачем медіа. Згідно пункту 23 частини 1 статті 1 Закону України «Про медіа» (яка має назву «Визначення термінів») «користувач - будь-яка фізична або юридична особа, яка використовує, отримує чи споживає медіа-сервіси для задоволення власних інформаційних потреб (без мети отримання прибутку чи ведення відповідної господарської діяльності)». Відповідно до п. 3 ч. 1 ст. 49 Закону України «Про медіа» (яка має назву «Захист прав користувачів») «кожен користувач у порядку, визначеному цим Законом, має право звертатися із заявами та скаргами до суб'єктів у сфері медіа, Національної ради щодо порушень цього Закону». Отже, усі скарги повинні бути подані до суб'єктів у сфері медіа, **а КОМІСІЯ з питань професійної етики нотаріусів Нотаріальної палати України не є суб'єктом у сфері медіа. Особисто ж я, Кривошия Н.А., як суб'єкт у сфері медіа жодної скарги від Дмитра Кирилюка на своє ім'я не отримувала**.

Навіть якщо б я і отримала скаргу від Дмитра Кирилюка, то у законодавстві діє не лише норма частини 4 статті 117 Закону України «Про медіа», на яку він вправі посилатися, але й залишаються в силі і вищенаведені мною норми пунктів першого і четвертого частини першої цієї ж самої статті 117 Закону України «Про медіа» і ці норми дозволяють мені не обмежувати доступ до розміщеної мною інформації.

При цьому Дмитро Кирилюк не вправі вимагати від мене як від медійної персони також і спростування поширеною мною інформації, тому що на підставі пункту 3 частини 7 статті 43 Закону України «Про медіа» мені надане право йому ВІДМОВИТИ у спростуванні цієї інформації. Згідно пункту 3 частини 7 статті 43 Закону України «Про медіа» (яка має назву **«Право на відповідь та спростування»**), *«суб'єкт у сфері **онлайн-медіа** має право **відмовити** в поширенні спростування з наданням обґрунтованої письмової відповіді, якщо поширена інформація є **дослівним відтворенням матеріалів,** поширених іншим зареєстрованим медіа або **медіа, щодо якого не існує вимог обов'язкової реєстрації**, за наявності інформації про осіб, що здійснюють редакційний контроль, їх місцезнаходження та діючі контакти з посиланням на таке медіа»*.

На підставі вищевикладеного,

ПРОШУ

у задоволенні скарги приватного нотаріуса Київського міського нотаріального округу Кирилюка Дмитра Володимировича від 02 квітня 2025 року **ВІДМОВИТИ** у ПОВНОМУ обсязі.

З повагою,

Приватний нотаріус ________________ Ніна Кривошия
(особистий підпис)

03.07.2025 року